

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1559/2017
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Сима Кнежевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Сениша Новковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3363/16 од 22.03.2017.године, на седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3363/16 од 22.03.2017.године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3363/16 од 22.03.2017.године и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 619/2016 од 12.09.2016.године, и предмет се враћа првостепеном суду на поновни поступак.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 619/2016 од 12.09.2016.године, одбијен је приговор пресуђене ствари истакнут од стране туженог. Делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужили на име регреса за 2013. годину исплати износ од 13.753,16 и за 2014. годину исплати износ од 38.165,44 динара, а што укупно износи 51.918,60 динара са законском затезном каматом од 04.02.2016. године до исплате и на име камате износ од 1,605,09 динара. Одбијен је тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ 1.609,09 динара почев од 04.02.2016. године па до исплате. Обавезан је тужени да тужили накнади трошкове поступка од 25.681,90 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3363/16 од 22.03.2017.године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу одлуке којим је одбијен приговор пресуђене ствари и у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, без навођења законом прописаних разлога за њено изјављивање, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, имајући у виду постојање одлука из којих произилази да судови различито поступају у истој правној ствари, што указује на потребу одлучивања о ревизији као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и утврдио да је ревизија туженог основана.

Према стању у списима, тужила је била у радном односу код туженог, па је у тужби поднетој 26.08.2015. године поставила тужбени захтев којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2012. годину, 2013. годину и 2014. годину исплати 70.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног тражења до исплате. По овој тужби се водио поступак у предмету Основног суда у Новом Саду П1 1712/15. Како је на том рочишту за главну расправу од 24.11.2015. године суд одредио економско финансијско вештачење, вештак је доставио налаз и мишљење 04.01.2016. године. Тужени је поднеском од 13.01.2016. године признао тужбени захтев тужиле садржан у тужби, пре прецизирања тужбеног захтева од стране тужиле. На рочишту одржаном 14.01.2016. године првостепени суд је донео пресуду на основу признања којом је усвојио тужбени захтев тужиле садржан у тужби од 26.08.2015. године.

Након тога је тужила поднела предметну тужбу, 19.04.2016. године, којом је тражила да се тужени обавезе да јој на име регреса за 2013. годину исплати износ од 13.753,16 динара и за 2014. годину износ од 39.770,53 динара, односно укупно 53.523,69 динара, са законском затезном каматом од 04.02.2016. године до исплате. У тужби је навела и да је тужени 03.02.2016. године исплатио 105.304,84 динара, чиме је своју обавезу делимично испунио. Тужила сматра да околност што је у првобитном поступку предложила економско финансијско вештачење ради утврђивања стварне висине дуга, указује и да јој у том тренутку није била позната стварна висина дуга, а да је признањем тужбеног захтева пре вештачења тужени само делимично признао тужбени захтев, што тужили омогућава да у овој правној ствари потражује разлику до пуног намирења тражбине. Тужени је истакао приговор пресуђене ствари. Међутим, првостепени суд је након спроведеног поступка одбио приговор пресуђене ствари и усвојио тужбени захтев тужиле, а побијаном пресудом је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Одредбом члана 294. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку, прописано је да суд по претходном испитивању тужбе доноси решење којим се тужба одбацује ако утврди да је ствар правноснажно пресуђена. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да је пре доношења решења о одбацивању тужбе из разлога прописаних у ставу 1. овог члана, суд дужан да одржи рочиште на коме ће тужиоцу омогућити да се изјасни о одбацивању тужбе.

За основаност приговора пресуђене ствари, потребно је да осим истоветности странака, постоји и истоветност предмета спора као и истоветност чињеничног основа. Постојање правноснажне одлуке суда између истих странака у истој правној ствари, производи такав правни учинак да се у другој парници о томе више не може одлучивати.

У конкретном случају о тужилином захтеву за исплату регреса за 2013. и 2014. годину, дакле за утужене године, а и поред тога још и за 2012. годину, одлучено је правноснажном судском одлуком донетом у предмету Основног суда у Новом Саду - пресудом на основу признања П1 1712/15 од 14.01.2016. године.

Код таквог стања ствари, потребно је поново оценити основаност приговора пресуђене ствари, односно да ли из чињеничних навода тужбе од 19.04.2016. године и постављеног тужбеног захтева постоји истоветност странака, истоветност захтева и истоветност чињеничног стања са правноснажно окончаном парницом која је вођена пред Основним судом у Новом Саду под ознаком П1 1712/15.

Такође је потребно испитати околност да ли је тужени извршио делимичну исплату или исплатио дуг по правноснажној пресуди на основу признања. По налажењу Врховног касационог суда, околност да се тужбени захтеви разликују само по висини не указује на то да се не ради о суштински идентичним захтевима, јер се оба захтева односе на новчано потраживање за истоветни период, односно у овој другој парници је тај период краћи, али је обухваћен периодом из прве парнице (П1 1712/15). Потребно је оценити и да ли се оба захтева заснивају на истом чињеничном основу, односно на фактички идентичном животном догађају, те у којој мери је битна околност што је тужила у раније вођеном поступку (П1 1712/15) тужбени захтев поставила у износу од 70.000,00 динара, наводећи да се тачан износ неплаћеног регреса за 2012, 2013 и 2014 годину може утврдити само од стране стручног лица.

Након тога је потребно донети одлуку да ли су испуњени услови за усвајање приговора о пресуђеној ствари и одбацивање тужбе у смислу члана 306. став 2. у вези са чланом 294. став 1. тачка 4. и став 2. ЗПП-а.

Код таквог стања ствари за сада није било места доношењу одлуке којом је одбијен приговор пресуђене ствари и усвојен тужбени захтев, па ће у поновном поступку првостепени суд отклонити указане недостатке и донети закониту и правилну одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић